

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení V havarijní zóně jaderné elektrárny Temelín**, se sídlem Všemyslice, Neznašov 122, zastoupen Mgr. Martinem Šípem, advokátem se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti Stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydanému Ministerstvem životního prostředí č.j. 2561/ENV/13, 2562/ENV/13 ze dne 18. 1. 2013, ve věci Nového jaderného zdroje v lokalitě Temelín, včetně vyvedení výkonu do rozvodny Kočín,

t a k t o:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci z účtu Městského soudu v Praze vrácen soudní poplatek zaplacený z podané žaloby v částce 3000,- Kč, a to krukám zástupce žalobce Mgr. Martina Šípa, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal dne 15. 3. 2013 u Městského soudu v Praze žalobu proti Stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, vydanému Ministerstvem životního prostředí č.j. 2561/ENV/13, 2562/ENV/13 ze dne 18. 1. 2013, ve věci Nového jaderného zdroje v lokalitě Temelín, včetně vyvedení výkonu do rozvodny Kočín. Tuto žalobu výslovně označil jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že napadené Stanovisko je rozhodnutím ve smyslu citované normy, neboť se jím zakládají, mění a závazně určují práva a povinnosti účastníků řízení procesu EIA. V petitu žaloby navrhl, aby soud napadené Stanovisko zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně se žalobou žalobce podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle ust. § 73 soudního řádu správního s tím, že právní následky a zahájení navazujícího řízení o umístění stavby by znamenaly

nenahraditelnou újmu na zdraví osob a na životním prostředí, a to nejen při běžném provozu, ale i v případě nadprojektové těžké havárie jaderného zařízení.

Městský soud v Praze a dospěl k závěru, že žalobu nelze projednat, neboť směřuje proti aktu, který není rozhodnutím, jež by zasahovalo právní sféru žalobce.

Toto své stanovisko Městský soud v Praze odůvodnil závěrem, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č.j. 2 As 59/2005 – 136 (www.nssoud.cz), kterým rozhodoval o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta žaloba proti stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 2. 2005, č. j. 1381/OPVI/05 ohledně posouzení vlivů provedení záměru „Rozšíření dálnice v úseku K. – H. na šestipruhové uspořádání“ na životní prostředí podle ust. § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů.

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku na základě ust. § 10 odst. 3 a 4 zákona č. 100/2001 Sb. konstatoval, že *„Z citované zákonné dikce je tak zřejmé, že předmětné stanovisko představuje skutečně jen odborný podklad pro vydání následných rozhodnutí, která přezkoumatelná v rámci správního soudnictví jsou. Jakkoliv lze souhlasit s názorem stěžovatele, že stanovisko je součástí komplexního řízení a že pravděpodobně proces schvalování a povolování předmětné výstavby bude pokračovat, je třeba zároveň připomenout, že primárním smyslem správního soudnictví je ochrana subjektivně veřejných práv a přezkum úkonů správních úřadů je proto dán teprve tehdy, pokud takovýto úkon může dojít k zásahu do právní sféry fyzických a právnických osob. Právě proto, že pojednávané stanovisko ještě samo o sobě takovýto zásah představovat nemůže, nejedná se o rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz k tomu obdobně setrvalá judikatura správních soudů, např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 3. 1995, sp. zn. 6 A 64/94, nebo ze dne 30. 12. 1999, sp. zn. 6 A 41/97, in: Soudní judikatura správní č. 644/2000). Jak totiž plyne z citované zákonné dikce, správní úřad tímto stanoviskem není vázán, neboť je oprávněn požadavky v něm uvedené do svého rozhodnutí nezahrnout, pokud to náležitě odůvodní.“*

S poukazem na ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„Je tak zřejmé, že předmětné stanovisko může být soudem meritorně přezkoumáno, avšak teprve tehdy, když dojde k reálnému zásahu do právní sféry stěžovatele správním rozhodnutím, jehož podkladem bude právě toto stanovisko (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 7 A 90/2001, in: č. 837/2006 Sb. NSS). Jakkoliv se tedy Nejvyšší správní soud neztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze, že předmětné stanovisko představuje úkon předběžné povahy, dospívá k závěru, že žaloba proti němu podaná byla správně odmítnuta, byť tak mělo být učiněno nikoliv z důvodu uvedeného v ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s., nýbrž podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, zasahující právní sféru stěžovatele.“*

Městský soud v Praze shledal že v nyní projednávané věci se jedná o právně zcela shodnou problematiku, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud výše citovaným rozsudkem. Soud přitom nenašel žádný ani věcný, ani právní důvod pro to, aby se od citovaného závěru Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchýlil. Konstatoval proto, že žalobou napadené „Stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí,

vydanému Ministerstvem životního prostředí č.j. 2561/ENV/13, 2562/ENV/13 ze dne 18. 1. 2013, ve věci Nového jaderného zdroje v lokalitě Temelín, včetně vyvedení výkonu do rozvodny Kočín“ je úkonem správního orgánu, jenž nijak nezasáhl do právní sféry žalobce. Není tedy rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 a násl. soudního řádu správního.

Podle ust. § 70 písm. a) soudního řádu správního ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle ust. § 68 písm. e) soudního řádu správního žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Jelikož napadené Stanovisko není rozhodnutím, je vyloučeno ze soudního přezkoumání, tudíž žaloba proti němu podaná je nepřipustná, a tedy soudu nezbylo, než žalobu proti němu odmítnout.

Pro úplnost soud konstatuje, že výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006, č.j. 2 As 59/2005 – 136 byl předmětem řízení o ústavní stížnosti, přičemž Ústavní soud usnesením sp. zn. I. ÚS 637/06 ze dne 22. 11. 2006 ústavní stížnost odmítl, když akceptoval závěry Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že soud bez zbytečného odkladu rozhodl o samotné žalobě, nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 soudního řádu správního, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku je odůvodněn ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., podle něhož byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová